

Sonja Kaiblinger & Der Anton

GRU
WE
LUK LIEF!

Sonja Kaiblinger & Der Anton

Vertaald door Merel Leene

CONDOR

© Nederlandse editie: Uitgeverij Condor, 2025
Vertaling: Merel Leene
Vormgeving omslag: Bibi Vlaar
Boekverzorging: Studio Cursief, Irma Hornman

Originally published in Germany under the title *Ungeheuer lieb*
Baumhaus Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2024 Bastei Lübbe AG, Germany
This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V.,
Amsterdam, www.lindakohn.nl

Tekst: Sonja Kaiblinger
Illustraties: Der Anton

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst- of datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

www.uitgeverijcondor.nl
www.kinderboeken.nl

ISBN 978 94 933 5646 7
NUR 283

Dit boek is gedrukt op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle bossen te behouden.

INHOUD

Welkom in de vuilnisbak	7
Prinses Knuffelwups	17
Een ballon en een dode rozenstruik	25
Geen plek voor het vreetbeest	40
Het gekke kattenvrouwtje	51
Een mopshond bij het avondeten	61
Rooskleurige vooruitzichten	70
Gehaktballen om middernacht	85
Professor Schoenmaker en de prijs	94
Een overwinning met gevolgen	101

WELKOM IN DE VUILNISBAK

'*Wooooow...* Niet te geloven wat mensen allemaal bij het restafval dumpen! Gloeilampen! Batterijen! Zelfs een halve kinderfiets! De mensen hier in Groenbeek moeten hoognodig wat voorlichting krijgen over afvalscheiding. De vuilnisbakken achter Soetemans Snoepgoed in de Jozefstraat zijn in elk geval één grote ramp,' zeg ik in het opnameapparaatje dat ik overal naartoe meeneem. Ooit heb ik ergens gelezen dat Einstein altijd een opschrijfboekje bij

zich had, waarin hij alles noteerde wat hij boeiend vond. Dat doe ik dus ook. Alleen dan aangepast aan de moderne tijd, met mijn minirecorder.

‘Waarom ik dat van het afval zo goed weet? Omdat ik in de vuilnisbak van Soetemans Snoepgoed zit. Ja, dat heb je goed gehoord. Gelukkig heeft Ebbe, de jongen uit mijn klas die me hierin gegooid heeft, de bak niet goed dichtgedaan. Daardoor kan ik niet alleen ruiken, maar ook zien wat hier allemaal ligt.’

Ik stop mijn minirecorder in mijn zak en kijk om me heen. Afgezien van het afval en de stank is het hier eigenlijk best knus. Het is rustig, en ondanks de hitte zijn er maar weinig vliegen. Of ander ongedierte. Of... Wacht eens. *Wat was dat?* Ik verstijf. Bewoog dat afval nou opeens? Mijn hersenen kraken. Dat was geen vlieg. Het was een groot beest dat net als ik in deze vuilnisbak zit. Waarschijnlijk een rat. Of erger nog: een eekhoorn.

Voor ratten ben ik niet bang. Tenslotte wil ik,

Lodewijk Hamer, later wetenschapper worden. Dan mag je niet bang zijn voor ratten. Ik ben trouwens wel fel tegen dierproeven. Eekhoorns zijn een heel ander verhaal. Die kleine knagertjes vind ik echt *héél eng*. Wat verstoppen eekhoortjes behalve al die nootjes nog meer in hun wangen?

'Hallo? Is daar iemand?' vraag ik dus in de donkere vuilnisbak.

Geen antwoord. Maar wat zit ik dom te doen... Als wetenschapper en tweevoudig winnaar van de jongeronderzoekers-prijs van de Groenbeekschool had ik natuurlijk moeten weten dat eekhoortjes niet kunnen praten.

Alweer hoor ik geritsel. Snel duw ik het deksel van de container een stukje verder open. Fel licht schijnt de vuilnisbak in.

Vanonder het kinderfietsje klinkt luid gesmak. Kunnen eekhoortjes smakken? Ai. Ik heb geen flauw idee. Had ik nou mijn *Handboek voor de*

natuurontdecker maar bij me. Daar zou ik het antwoord vast in kunnen vinden.

Plotseling hoor ik een luid en langgerekt: **'HONGER!'**

Wat... Meteen zit ik rechtop in de vuilnisbak. Ik stoot mijn hoofd tegen de onderkant van het deksel. Mijn bril glijdt van mijn neus. Mijn hart klopt achter in mijn keel. Opeens is het hierbinnen een stuk griezeliger dan toen Ebbe me er net in had gegooid. Hoorde ik dat nou goed?

'HOOOOONGERRRR!'

Daar was het weer! Op dat moment zie ik het. De gloeilamp rolt opzij, en uit het vuilnis duikt een paars, dik ding op. Het heeft opgluoiende ogen en lijkt me eerst helemaal niet op te merken. Op zijn dooie gemakje eet hij iets wat eruitziet als een leeg zakje drop.

'Yam!' zegt het wezen
en hij likt met zijn roze
tong langs zijn lippen.
'Wie ben jij?' vraag ik
stomverbaasd. 'Of liever...
wát ben jij?'

Mijn wetenschappelijke antenne vertelt me dat er bij me in de vuilnisbak een groezelig klein straathondje zit. Iemand heeft zijn vacht zeker in die afschuwelijke kleur paars geverfd. Of misschien heeft hij een bad genomen in een bak met pruimenjam.

'Zei je nou net serieus "honger"?' informeer ik nu toch maar. Zwerfhonden kunnen niet praten. Geen enkel dier kan praten, behalve papegaaien misschien. En dit is dus geen papegaai. Of anders is het de lelijkste papegaai die er bestaat.

Ik wacht heel eventjes. Als het dier misschien toch kan praten zou dat... een wetenschappelijk wonder zijn dat ik absoluut op mijn minirecorder moet vastleggen. Als ontdekker en onderzoeker van dit wezen zou ik eindelijk een échte wetenschapper zijn.

'Zeg het nog eens, beestje!' moedig ik hem aan. Ik richt de recorder op hem. Of heb ik me maar verbeeld dat hij iets zei?

De paarse zwerfhond blijft stil. Hij kijkt niet meer naar

mij, maar naar het roestige kinderfietsje naast me. Hij likt weer langs zijn lippen, trippelt op zijn korte pootjes naar het fietsje toe, opent zijn bek en dan...

'HAPPA!'

In één hap heeft het beest de halve fiets vermorzeld en doorgeslikt. Tevreden zit hij te kauwen, totdat hij met een stinkende reuzenboer de fietsketting

uitspuugt.

Daarna grijnst hij zijn scherpe tanden bloot, alsof het fietsje alleen maar

een voorgerecht was.

Zo langzamerhand begin ik toch een beetje bang te worden.

'Laat me met rust!' sis ik. Met dichtgeknepen neus krabbel ik overeind. Het duurt een eeuwigheid voordat ik eindelijk de bodem onder mijn voeten voel. Ik duw de klep helemaal open en bevrijd mezelf met een onhandige judorol uit de vuilnisbak. Met bonkend hart leun ik tegen de grijze container.

Wat was dat voor vraatzuchtige straathond daar-

